

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทาง
นาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
เทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

THE COMPARISON OF LEARNING IN THAI CLASSICAL DANCE ON SKILLS
PRACTICE IN THAI CLASSICAL DANCE OF MATTHAYOMSUKSA 3
STUDENTS BETWEEN THE CO - OPERATIVE LEARNING BY USING TGT
WITH THE CONVENTIONAL METHOD

สุนัย มีนาร์ตัน*

Sunai Meenarat

ดร.วีระ วงศ์สรรค์**

Weera Wongsan

ดร.รสรินทร์ อรอมรัตน์***

Rossarin Onamornrat

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ (3) เพื่อ

* นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

E-mail : ppsmpond@gmail.com, โทร. 089047-2621

** รองศาสตราจารย์พิเศษ พลโท, อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

E-mail : weera.w123@hotmail.com

*** อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

E-mail : rossarin_chula51@hotmail.com

เปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง และแบบเชิงทดลอง ชนิดสุ่ม ประชากรประกอบด้วยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมารีวิทยาสถิตหีบ จังหวัดชลบุรีจำนวน 5 ห้องเรียน จำนวนรวม 152 คน กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบอย่างง่าย จำนวน 2 ห้องเรียน ให้เป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน และกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน แต่ละห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนห้องละ 30 คน มีจำนวนทั้งหมด 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยประกอบด้วย (1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ (2) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT (3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ (4) แบบประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่เป็นอิสระจากกันแบบ Pooled Variance

ผลการวิจัยพบว่า (1) ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีความก้าวหน้าในการเรียนกว่ากลุ่มการจัดการเรียนรู้แบบปกติ คิดเป็นร้อยละ 67.62 (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่านักเรียนที่ได้การจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ (3) เจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีเจตคติที่ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย, การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT, การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ABSTRACT

The objectives of this research were: (1) To study the index of the effectiveness in the classical dance on skills practice in Thai classical dance of Matthayomsuksa 3 students between the cooperative learning by using TGT with the conventional method, (2) To comparison of learning in Thai classical dance of Matthayomsuksa 3 students between the cooperative learning by using TGT with the conventional method, and (3) To comparison of learning attitude in Thai classical dance of Matthayomsuksa 3 students between the cooperative learning by using TGT with the conventional method

The research methodology was Quasi – Experimental Design and Experimental Design Random type, The population consisted of Matthayom 3 students at Maryvit Sattahip School Chonburi Province, 5 classrooms, total of 152 people. The sample group used a simple random sampling method of 2 classrooms to be a control group, 1 classroom and 1 experimental group. The research data was

collected including (1) the learning management plan using normal learning activities (2) the activity-based learning management plan. TGT learning (3) the achievement test and (4) the attitude assessment of students towards learning dance. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test independent values of Pooled Variance

The findings indicated that (1) the index of learning effectiveness in classical dance subjects. The TGT technique was more advanced in learning than the normal learning management group. Representing 67.62 percent (2) The TGT technique was significantly higher than that of the students who received the normal learning management at level .01 and (3) the attitude of learning in dance of Mathayomsuksa 3 students in the cooperative learning management group, TGT technique had a much better attitude than the group that received normal learning management

Keywords: SKILLS PRACTICE IN THAI CLASSICAL DANCE, THE COOPERATIVE LEARNING BY USING TGT, THE CONVENTIONAL METHOD

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระบุว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 182) โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะได้มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ ทักษะศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ ซึ่งในส่วนของสาระนาฏศิลป์นั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดจุดหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัยคุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 183)

นาฏศิลป์นับว่าเป็นศิลปะที่โดดเด่นที่สุด สามารถแสดงออกได้โดยตัวเองทั้งในลักษณะที่เข้มแข็งและอ่อนโยน นาฏศิลป์ถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่ง เป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอันอ่อนช้อยงดงามบ่งบอกถึงความประณีตรักสวยรักงาม แฝงด้วยจิตนาการและศิลปะอันละเอียดอ่อนของคนไทย

แสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรือง และความมั่นคงของชาติที่ได้สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณกาล ซึ่งความสำคัญของนาฏศิลป์นอกจากจะมีคุณค่าในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมและแสดงถึงอารยธรรมที่รุ่งเรืองแล้ว นาฏศิลป์ยังมีประโยชน์สำหรับผู้ที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นเพราะว่า การเรียนรู้นาฏศิลป์เป็นการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายในการเคลื่อนไหว และท่าทางต่าง ๆ ของนาฏศิลป์ไทยมีท่วงทีคล้ายท่าฤๅษีดัดตน จึงส่งผลให้ผู้ที่ได้ฝึกหัดเป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์ มีจิตใจว่างแรมแจ่มใส และมีบุคลิกภาพที่ดี (กาญจนา อินทรสุณานนท์ และรุจิ ศรีสมบัติ, 2552 : 3) ดังนั้นการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคคลให้เป็นพลเมืองดี มีคุณภาพและประสิทธิภาพตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาเพราะทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนาน รู้สึกชื่นชม และเห็นความสำคัญของการเรียนนาฏศิลป์ในฐานะเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของประเทศไทย เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกทั้งในด้านการร้องเพลง การเคาะจังหวะ การเคลื่อนไหวร่างกายในลีลาจังหวะต่าง ๆ สารสำคัญของจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ คือ เป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของมนุษย์เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตนเองออกมาในรูปของท่าทางที่เลียนแบบจากธรรมชาติ และมีการพัฒนาการมาเป็นการแสดงจนกลายเป็นศิลปวัฒนธรรมที่แสดงเอกลักษณ์ประจำชาติ กิจกรรมด้านนาฏศิลป์จึงมุ่งเน้นให้นักเรียนรู้จักชม ฟัง และแสดงออกด้านดนตรีและนาฏศิลป์อย่างมีความสุขสนุกสนาน นอกจากนี้การจัดกิจกรรมแต่ละครั้งต้องครอบคลุมกิจกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552: 4) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในสาระนาฏศิลป์นั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องเน้นด้านทักษะการปฏิบัติจริงให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะความชำนาญในทักษะที่เรียนรู้ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้หรือนำไปแสดงออกในทางที่ถูกต้อง

การจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์โดยเน้นทักษะด้านนาฏศิลป์ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง ถือได้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังที่ (ทิศนา ขวมนิ, 2561: 121) กล่าวว่า หากครูผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ทางกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ภายใต้กิจกรรมที่ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ใช้ความคิดได้มีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้อื่น และเกิดอารมณ์ความรู้สึกอันจะช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียน การเรียนรู้ดังกล่าวจะเป็นปัจจัยส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง แต่อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ให้บรรลุเป้าหมายตามหลักสูตรในปัจจุบันนั้นยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คະแนนเฉลี่ยระดับประเทศ วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ในช่วง 3 ปีที่ทำการสอบ มีคะแนนเฉลี่ยลดลงอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ ในปีการศึกษา 2555 ได้คะแนนเฉลี่ย 43.31 ในปีการศึกษา 2556 ได้คะแนนเฉลี่ย 43.65 และในปีการศึกษา 2557 ได้คะแนนเฉลี่ย 43.14 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2557: 10) ซึ่งสาระนาฏศิลป์นั้นประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ 2 มาตรฐาน คือ มาตรฐาน 3.1 เข้าใจและแสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ คุณค่า ดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน มาตรฐาน 3.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์ ประวัติศาสตร์ และ

วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของคนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ในแต่ละมาตรฐานนั้นได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางเป็นกรอบที่ครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยเน้นการปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ แต่จากผลการทดสอบดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ยังไม่บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้เท่าที่ควร สอดคล้องกับงานวิจัยของ วณิชชยา โพชะเรือง (2555 : 3) ที่ได้ศึกษาวิจัยการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้นาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยพบปัญหาว่า วิธีการจัดการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนใช้ในการจัดการเรียนรู้จะมีทั้งการบรรยาย ประกอบการสาธิต นอกจากนี้ยังพบว่า ไม่มีการใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนเท่าที่ควร และนักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถใช้สื่อในการฝึกทักษะด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับสภาพปัญหาจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คะแนนเฉลี่ยระดับโรงเรียน วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ ในช่วง 3 ปีที่ทำการสอบ มีคะแนนเฉลี่ยลดลงอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ ในปีการศึกษา 2555 ได้คะแนนเฉลี่ย 54.47 ในปีการศึกษา 2556 ได้คะแนนเฉลี่ย 39.93 และในปีการศึกษา 2557 ได้คะแนนเฉลี่ย 39.83 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2557: 10)

ปัญหาในการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ โดยส่วนมากพบว่านักเรียนในอดีตและปัจจุบันไม่กล้าแสดงออกและไม่สนใจเรียนในวิชานาฏศิลป์มาก เพราะตัวเนื้อหาและบรรยายภาคในการเรียนมีความไม่สนุกสนาน หรืออาจบางโรงเรียนมีการสอนที่เป็นแต่แบบบรรยายและไม่มีเทคนิคใหม่ ๆ มาให้นักเรียนผู้วิจัยจึงมีความคิดค้นหาเทคนิคการเรียนรู้และหาวิธีการแก้ไขปัญหาในเรื่องการไม่สนใจเรียนในวิชานาฏศิลป์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ได้เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถเฉพาะในการร่วมมือกันแก้ปัญหาโดยสมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งนอกจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI แล้วยังมีการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภทกลุ่มแข่งขันเทคนิค (Teams Games Tournament : TGT) หรือการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม เป็นเทคนิควิธีเรียนแบบร่วมมือวิธีหนึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีการจัดให้นักเรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4 คน 5 ที่มีระดับความสามารถต่างกัน สมาชิกภายในกลุ่มจะศึกษาค้นคว้าและทำงานร่วมกัน ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันเพื่อช่วยเหลือสนับสนุน กระตุ้นและส่งเสริมการทำงานของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้ประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนได้อภิปรายซักถามซึ่งกันและกันเพื่อให้เข้าใจบทเรียน หรืองานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างดีทุกคน ต่อจากนั้นจะมีกิจกรรมการแข่งขันตอบปัญหาเพื่อสะสมคะแนนความสามารถของกลุ่มโดยจัดให้มีการแข่งขันภายในกลุ่มซึ่งแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน เมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันตอบปัญหาแต่ละครั้ง ผู้เรียนจะกลับมาสู่กลุ่มเดิมที่มีความสามารถแตกต่างกัน แล้วนำคะแนนที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนที่สะสมได้จากการตอบปัญหามารวมกันเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม (Slavin, 1990: 84-93)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่โรงเรียนมารีวิทยาสดทิพย์ จังหวัดชลบุรี สังกัดศึกษาธิการจังหวัดชลบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 5 ห้องเรียน ได้แก่ ห้องม.3/1 30 คน ห้อง ม.3/2 31 คน ห้องม.3/3 31 คน ห้องม.3/4 30 คน และห้องม.3/5 30 คน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้นจำนวน 152 คน ซึ่งในแต่ละห้องจัดนักเรียนแบบความสามารถทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่โรงเรียนมารีวิทยาสดทิพย์ จังหวัดชลบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ให้เป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ปกติ และกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ TGT ในแต่ละห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนห้องละ 30 คน รวมนักเรียนที่ได้เข้าร่วมการทดลองมีจำนวนทั้งหมด 60 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 6 แผน ใช้เวลา 6 ชั่วโมง
2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT จำนวน 6 แผน ใช้เวลา 6 ชั่วโมง

3. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 30 นาที

4. แบบประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้การทดลองใช้เวลาเรียน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง หรือ 1 คาบ เป็นจำนวน 6 ครั้ง รวม 6 ชั่วโมง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการเรียนและข้อตกลงในการเรียน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ในรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ TGT แต่ละกลุ่มใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน ใช้เวลา 6 ชั่วโมง โดยใช้เวลาเรียนปกติตามโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

3. ดำเนินการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 30 นาที

4. นักเรียนทำแบบสอบถามเจตคติในรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และนำผลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

5. ดำเนินการวิเคราะห์คะแนนแบบสอบถามเจตคติในรายวิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยการหาร้อยละ

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเจตคติหลังการจัดการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยจากการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระจากกัน (t-test for Independent Samples) แบบ Pooled Variance (นรา บุรณรัช, 2543 : 117)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบร่วมมือเทคนิค TGT และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตารางที่ 1.1 ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบร่วมมือเทคนิค TGT

จำนวนคน (n)	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม		ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละ
		ก่อนเรียน	หลังเรียน		
30	20	319	509	0.6762	67.62

จากตารางที่ 1.1 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีค่าเท่ากับ 0.6762 ซึ่งแปลความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 67.62

ตารางที่ 1.2 ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

จำนวนคน (n)	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม		ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละ
		ก่อนเรียน	หลังเรียน		
30	20	316	409	0.3275	32.75

จากตารางที่ 1.2 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีค่าเท่ากับ 0.3275 ซึ่งแปลความว่านักเรียนไม่มีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 32.75

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตารางที่ 1.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

กลุ่มทดลองการจัดการเรียนรู้	n	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t	p
แบบ TGT	30	20	16.97	4.72	5.81**	0.00
แบบปกติ	30	20	13.63	5.14		

**** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01**

จากตารางที่ 1.3 พบว่า ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.97 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.72 และกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 13.63 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.14 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตารางที่ 1.4 เปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ข้อคำถาม	แบบ TGT			แบบปกติ		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น

1	ครูผู้สอนมีผลต่อการสนใจเรียนในวิชานี้	4.97	0.18	มากที่สุด	3.57	1.22	มาก
2	นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย ไม่น่าเรียน	3.80	1.21	มาก	2.00	1.14	น้อย
3	นักเรียนมีความกระตือรือร้น และใจจดใจจ่อที่จะเรียนวิชานาฏศิลป์	3.93	1.01	มาก	3.87	1.11	มาก
4	เวลาในการเรียนวิชานาฏศิลป์มีความเหมาะสมกับช่วงเวลาในการเรียน	4.17	0.91	มาก	4.13	1.01	มาก
5	การเรียนวิชานาฏศิลป์ทำให้นักเรียนการแสดงออก กล้าคิด กล้าปฏิบัติ	3.97	1.10	มาก	3.80	1.19	มาก
6	การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นพื้นฐานของทักษะกระบวนการแยกแยะการทำงาน ของทุกวิชา	3.23	0.97	ปานกลาง	3.10	1.12	ปานกลาง

ตารางที่ 1.4 (ต่อ)

ข้อคำถาม		แบบ TGT			แบบปกติ		
		$\bar{x}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็น	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น
7	วิชานาฏศิลป์มีการเสริมทักษะในชีวิตของนักเรียน	3.97	1.00	มาก	3.67	1.03	มาก
8	วิชานาฏศิลป์ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่น	4.13	1.07	มาก	3.93	0.98	มาก
9	การเรียนวิชานาฏศิลป์มีประโยชน์ต่อนักเรียน	3.83	1.12	มาก	3.53	1.14	มาก
10	การเรียนวิชานาฏศิลป์ทำให้เกิดทักษะความคิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น	4.27	1.01	มาก	4.10	1.03	มาก
11	การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นการขัดเกลาลักษณะนิสัยให้เป็นคนเรียบร้อย	3.40	1.40	ปานกลาง	3.37	1.16	ปาน กลาง
12	การเรียนการสอนในวิชานาฏศิลป์ต้องมีการพัฒนาให้ทันยุคทันสมัย	4.03	1.10	มาก	3.70	1.12	มาก
13	การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นการช่วย	4.43	0.77	มาก	3.73	1.23	มาก

ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ							
14	วิชานาฏศิลป์เป็นสิ่งที่ล้ำสมัย ควรถอดจากหลักสูตรในการเรียนรู้ในปัจจุบัน	4.97	0.18	มากที่สุด	2.53	1.36	ปานกลาง
15	ความรู้ที่ได้รับจากวิชานาฏศิลป์ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	3.23	1.19	ปานกลาง	2.60	1.33	ปานกลาง
รวม		4.02	0.34	มาก	3.44	0.11	ปานกลาง

จากตารางที่ 1.4 พบว่า จากการดำเนินการเปรียบเทียบเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบว่า ค่าเฉลี่ยเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยรวมอยู่ในระดับ มาก ($\bar{x} = 4.02$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 1 ครูผู้สอนมีผลต่อการสนใจเรียนในวิชานี้ และข้อ 14 วิชานาฏศิลป์เป็นสิ่งที่ล้ำสมัย ควรถอดจากหลักสูตรในการเรียนรู้ในปัจจุบัน อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ข้อ 6 การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นพื้นฐานของทักษะกระบวนการแยกแยะการทำงานของแต่ละวิชา ข้อ 11 การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นการขัดเกลาลักษณะนิสัยให้เป็นคนเรียบร้อย และข้อ 15 ความรู้ที่ได้รับจากวิชานาฏศิลป์ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สำหรับข้อที่เหลืออยู่ในระดับมาก

สำหรับค่าเฉลี่ยเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ อยู่ในระดับ ปานกลาง คือ ($\bar{x} = 3.44$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเจตคติอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ข้อ 2 นักเรียนคิดว่าวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย ไม่น่าเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ข้อ 6 การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นพื้นฐานของทักษะกระบวนการแยกแยะการทำงานของแต่ละวิชา ข้อ 11 การเรียนวิชานาฏศิลป์เป็นการขัดเกลาลักษณะนิสัยให้เป็นคนเรียบร้อย ข้อ 14 วิชานาฏศิลป์เป็นสิ่งที่ล้ำสมัย ควรถอดจากหลักสูตรในการเรียนรู้ในปัจจุบัน ข้อ 15 ความรู้ที่ได้รับจากวิชานาฏศิลป์ไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สำหรับข้อที่เหลืออยู่ในระดับมาก

จากเจตคติทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีเจตคติที่ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอยู่ในระดับ มาก

อภิปรายผล

1. จากผลค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีความก้าวหน้าในการเรียนกว่ากลุ่มการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ซึ่งแต่ละคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างแท้จริง รวมถึงความสำเร็จของการทำงานกลุ่ม เพราะภายในกลุ่มคนเก่งจะคอยให้ความช่วยเหลือกับเพื่อนที่อ่อนกว่า ซึ่งสมาชิกภายในกลุ่มต้องให้ความช่วยเหลือของกันและกัน เพราะความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT นี้ ทำให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงทำให้การเรียนรู้ การปฏิบัติเพื่อเข้าใจในเนื้อหาการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฬาลักษณ์ (กองพิลา, 2553 : 67) ที่ได้ศึกษาวิจัย ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีค่าเท่ากับ 0.5607

2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ได้มีการเน้นกระบวนการทำงานแตกต่างกัน โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นการเน้นกระบวนการแบบกลุ่ม ซึ่งต่างกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อให้สมาชิกทุกคนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ได้สอดแทรกให้เกิดความร่วมมือกันอยู่ในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้ นักเรียนได้เรียนรู้มีการวางแผนค้นคว้าแหล่งข้อมูลการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ตามแผนที่กำหนดไว้ มีการจัดกระทำข้อมูลอย่างเป็นระบบ มีการแยกแยะข้อมูลและจัดกลุ่มข้อมูลได้อย่างถูกต้อง โดยมีเหตุผลอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ นอกเหนือไปจากการได้ข้อเท็จจริงทางเนื้อหาความรู้แล้ว ซึ่งถือว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงและมีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะไม่เพียงแต่ผู้เรียนจะเรียนรู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ ความเข้าใจทางเนื้อหาวิชาที่เรียนเท่านั้น ผู้เรียนยังต้องใช้ทักษะเพื่อการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไว้ รวมทั้งนำไปสู่การกำหนดปัญหา หรือข้อสงสัยที่ตนเองสนใจค้นหาคำตอบและวิเคราะห์ได้ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (มณีแสง เทชทิม, 2549 : 104) ที่ได้ศึกษาวิจัย การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์

เรื่อง เส้นขนาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของนักเรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทีจีที (TGT) แบบจิ๊กซอว์ (JIGSAW) และแบบสสวท. ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบทีจีที (TGT) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติที่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบจิ๊กซอว์ (JIGSAW) และแบบสสวท.

3. เจตคติต่อทางการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ เรื่อง ทักษะในการฝึกหัดทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT หรือ Teams Games Tournament ที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีการแข่งขันกันโดยการแข่งขันความรู้มาแข่งขันในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเต็มที่ มีความกระตือรือร้นและมีความตั้งใจที่จะแสดงออกซึ่งความสามารถและศักยภาพของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนในกลุ่มและครูผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (อภิสิทธิ์พร แม่นวิเศษพงศ์, 2549 : 104) ได้ศึกษาวิจัย การพัฒนาชุดการสอน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาทำนนาฏศิลป์ โดยเน้นกระบวนการปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนเรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาทำนนาฏศิลป์ โดยเน้นกระบวนการปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 85.34/89.33 และผลการศึกษาเจตคติต่อนาฏศิลป์ไทยภายหลังการเรียนรู้ด้วยชุดการสอน นักเรียนมีเจตคติต่อนาฏศิลป์ไทยอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูควรสังเกตความเข้าใจของนักเรียนในขั้นการสรุปจัดระเบียบความรู้ให้มากขึ้น และเพื่อที่จะให้นักเรียนทุกคนมีความรู้ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้อย่างถูกต้อง และเป็นไปในแนวทางเดียวกันทั้งกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นกลุ่มเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายให้สอดคล้องกับความต้องการ ความถนัด และศักยภาพของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนที่สอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิคอื่น ๆ และในระดับชั้นอื่น ๆ และกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น สุขศึกษาและพลศึกษา การงานอาชีพ เป็นต้น เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ที่มีต่อทักษะการคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อ
วิชานาฏศิลป์ของนักเรียนทุกระดับชั้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา อินทรสุวรรณ์ และรุจิ ศรีสมบัติ. (2552). รำวงมาตรฐาน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- จุฬาลักษณ์ กองพิลา. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC. วิทยานิพนธ์ กษ.ม. (การศึกษา มหาวิทยาลัย). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทศนา แคมมณี. (2561). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรา บุรณรัช. (2543). สถิติเพื่อการวิจัย 1. สงขลา: ศุภกานต์พรินต์ติ้งแอนด์เซอร์วิส.
- มณีแสง เทศทิม. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เส้นขนาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทีจีที (TGT) แบบจิ๊กซอว์ (JIGSAW) และแบบ สสวท. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วณิชชยา โพชะเรือง. (2555). การพัฒนาศูนย์การเรียนรู้นาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. อัดสำเนา. วิทยานิพนธ์ กษ.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา). บุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ. (2557). รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET). กรุงเทพฯ : สถาบันฯ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). แนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อภิสิทธิ์พร แม้นวิเศษพงศ์. (2549). การพัฒนาชุดการสอน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาทำนาฏศิลป์ โดยเน้นกระบวนการปฏิบัติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. อัดสำเนา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Slavin. (1990). Cooperative Learning : Theory, Research and Practices. New Jersey : Prentice Hall.